

„Positieve discriminatie is niet goed”

De Standaard Maandag 3 oktober 2005



Sabine Van Huffel met haar vijf kinderen Eva, Liesbeth, Kwinten, Astrid en Soetkin. © Koen Merens

Sabine Van Huffel is zopas aangesteld tot adviseur voor Gelijke Kansen en Diversiteit van de KU Leuven. Zij moet de ontwikkelingen rond vrouwen, allochtonen en personen met functiebeperkingen op de universiteit in het vizier houden.

Van onze medewerkster
Valerie Droeven

LEUVEN.

„Met de nieuwe rector, Marc Vervenne, waait een nieuwe wind door de universiteit. De nadruk binnen het beleid verschuift van het economische naar het maatschappelijke. Ik kan daar alleen maar enthousiast over zijn”, zegt Sabine Van Huffel.

Ze is ervan overtuigd dat behalve de vrouw ook de allochtonen en personen met een handicap extra aandacht verdienen. „Ik geloof niet in positieve discriminatie”, benadrukt ze wel. Tien jaar geleden stond Van

Huffel mee aan de wieg van een werkgroep aan de universiteit met de naam *Vrouw en Universiteit*. „Dat is geen feministische actiegroep”, zegt ze. „We zijn een ongebonden groep en komen al tien jaar één keer per maand samen om te reflecteren over de positie van de vrouw binnen de universiteit. Soms nodigen we een spreker uit, soms discussiëren we vanuit onze eigen ervaringen.”

Zes jaar geleden groeide uit die werkgroep het Centrum Gelijke kansen. Ook hier was het de bedoeling om de positie van de vrouw aan de universiteit onder de loep te nemen en indien mogelijk te verbeteren. In tegenstelling tot de werk-

groep was dit centrum wel een officieel orgaan van de universiteit.

De filosofie achter het Centrum Gelijke Kansen was om vanaf het begin de genderproblematiek niet alleen op het hoogste niveau aan te pakken: op alle niveaus wordt de situatie onderzocht.

Elke faculteit heeft twee promotoren, een mannelijke en een vrouwelijke, die van het decanaat carte blanche krijgen om de problemen op alle niveaus te onderzoeken.

Studenten, assistenten, docenten, beleidsmakers en technische werknemers worden onder de loep genomen. „Op elke faculteit ligt de genderproble-

matiek anders. Op de faculteit Ingenieurswetenschappen bijvoorbeeld is het probleem een tekort aan vrouwelijke studenten. In de algemene richting Ingenieurswetenschappen, niet architectuur, beginnen maar tien procent vrouwen, op het hoogste niveau zitten er ook tien procent vrouwen. Dat is geen probleem met de doorstroom, wel met de instroom. Bij farmacie hebben we een omgekeerd probleem. Studenten zijn overwegend vrouwelijk, maar op het hoogste niveau, dat van gewoon hoogleraar, vind je geen enkele vrouw terug.”

Na tien jaar weet Van Huffel hoe moeilijk zo'n analyse kan zijn. „De bevraging is heel deli-

caat. Soms is het moeilijk om de echte pijnpunten bloot te leggen en krijg je niet veel informatie omdat personeelsleden schrik hebben hun baas voor het hoofd te stoten.”

Kinderen

Als vrouw spreekt ze vanuit eigen ervaring. „Toen ik solliciteerde voor een vaste positie aan de universiteit, wilde men nauwgezet weten hoe mijn leven eruit zag. Er werden mij gevraagd hoeveel kinderen ik wou en wat mijn echtgenoot professioneel deed en of ik eraan dacht halftijds te werken. Ondertussen worden dit soort vragen niet meer gesteld, maar ze

leven nog wel aan de universiteit.”

Nieuw terrein voor Van Huffel is de problematiek van andere minderheden binnen de universiteit. „Bij allochtonen zitten we met een groot instroomprobleem. Weinig allochtonen vatten een studie aan onze universiteit aan.”

Hoewel ze zich nog moet inwerken, kondigt Van Huffel de oprichting van twee adviesgroepen aan. Behalve die van de genderproblematiek, zullen ook allochtonen en de personen met een functiebeperking binnen de universiteit een adviesgroep krijgen.

» www.kuleuven.ac.be